

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **T. Z.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. října 2015, č. j. KUJCK 78583/2015/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. ledna 2017, č. j. 10 A 225/2015 - 61,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Soběslav (dále též „městský úřad“) ze dne 21. dubna 2015 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. listopadu 2014 v 8:20 hodin jako řidič osobního vozidla tovární značky Audi S8, RZ X po silnici I/03 v katastru obce Horusice, GPS délka 014°39'27.294"E, šířka 49°09'53.124"N, ve směru jízdy od Českých Budějovic na Tábor, v rozporu s ustanovením § 4 písm. b) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu jel mimo obec rychlostí vyšší než 90 km/h. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C mu byla v daném místě naměřena rychlost 132 km/h. Po odečtu možné odchylky 3 % byla určena výsledná rychlost vozidla nejméně 128 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce neúspěšně odvolání. Jeho žalobu pak zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), tento rozsudek však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 As 210/2016 - 41 ze dne 23. listopadu 2016. Důvodem bylo to, že krajský soud vypořádal žalobcovu námitku týkající se údajného zakřivení vozovky v místě měření zcela jinak, než žalovaný. Zatímco žalovaný tvrdil, že případné zakřivení vozovky by na výsledek nemohlo mít vliv, neboť měření proběhlo za jízdy z policejního vozidla, nikoliv ze statického zařízení, krajský soud argumentoval tím, že podle serveru mapy.cz v místě měření vozovka zakřivená není (aniž by soud ve věci prováděl ústní jednání a dokazování). Takové rozhodnutí mohlo být pro žalobce překvapivé. Ostatní žalobcovy kasační námitky vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodné, pročež uložil krajskému soudu, aby posoudil žalobu znovu a zhodnotil argumentaci správních orgánů týkající se možného zkreslení výsledku měření vlivem údajného zakřivení vozovky v místě měření tak, jak byla předestřena ve vydaných rozhodnutích. Teprve pokud by tuto argumentaci shledal nedostatečnou, měl zvážit provedení dokazování k dané otázce. Krajský soud vydal poté ve věci nový rozsudek označený v záhlaví, jímž žalobu opět zamítl, a to s obdobným odůvodněním, jaké načrtl v odvolacím rozhodnutí žalovaný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Stěžovatel otevírá svou kasační stížnost konstatováním, že krajský soud opět neprováděl ve věci dokazování, tudíž nebylo nikterak vyvráceno jeho tvrzení, že k měření rychlosti došlo v zatáčce. Nesouhlasí s náhledem krajského soudu, podle něhož tuto skutečnost měl prokazovat on jako žalobce, neboť prokázat skutek je podle něj úkolem správních orgánů, jimž své námitky sdělil. Oponuje dále krajskému soudu v tom, že by odkazoval na návod k obsluze přístroje PolCam, namísto přístroje Ramer, kterým bylo měření ve skutečnosti provedeno – v žalobě naopak odkazoval na návod k přístroji Ramer, který měření v zatáčce obsluze přístroje výslovně zapovídá. Je tomu tak právě proto, že přístroj je schopen automaticky anulovat měření jen v případě technického selhání (pokles napětí, nedojde k návratu paprsku od měřeného vozidla apod.), není však schopen detekovat zatáčku. K tomu se krajský soud podle stěžovatele vůbec nevyjádřil a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti dodal ke své argumentaci v napadeném rozhodnutí jen tolik, že ani z fotografie pořízené měřícím zařízením nevyplývá, že by k měření došlo v zatáčce. Ve zbytku se pak vyjadřoval ke kasačním námitkám, které stěžovatel uplatnil v předchozí kasační stížnosti a které již Nejvyšší správní soud vypořádal ve svém předchozím rozhodnutí v této věci.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Pokud jde o důvod nepřipustnosti zakotvený v § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila výjimky ze zákazu opakované kasační stížnosti. Dospěla k závěru, že tento důvod nepřipustnosti nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytkl v předchozím kasačním rozhodnutí nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ve vztahu k nyní uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozhodnutí nevyjádřil právní názor na výklad hmotného práva; pouze konstatoval, že se krajský soud s námitkou nesprávně provedeného měření z důvodu zakřivení vozovky vypořádal zcela jinak než žalovaný, aniž by provedl dokazování a aniž by dal stěžovateli možnost se k odlišné argumentaci vyslovit. Odmítnutí opakované kasační

pokračování

stížnosti by tedy v této věci znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí a popřelo by smysl a účel § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (srov. zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. června 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Stěžovatel žádá pouze posouzení právní otázky v předchozím kasačním řízení neřešené proto, že věcně řešena být nemohla, a jeho kasační stížnost je tedy v tomto rozsahu přípustná.

[6] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Stěžovatel svou kasační stížností míří na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Tvrdí, že správní orgán a následně ani správní soud se přesvědčivě nevypořádali s jeho námitkou vůči provedení měření, která spočívala v tom, že měření rychlosti jeho vozidla proběhlo v zatáčce, což mohlo zkreslit jeho výsledek. Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nutné připomenout, že stěžovatel uplatnil tuto námitku poprvé až v doplnění svého blanketního odvolání, které nadto učinil opožděně. Již to vyvolává pochybnosti v tom směru, zda ji nevznesl až v této fázi řízení účelově, aby se otázka, zda se jednalo o zakřivený či rovný úsek, nestala předmětem dokazování ve správním řízení. Městský úřad totiž mimo jiné dne 21. dubna 2015 na ústním jednání vyslyšel policisty, kteří měření provedli, přičemž zmocněnec stěžovatele, který se výslechu zúčastnil, žádný dotaz ohledně zakřivení vozovky v místě měření policistům nepoložil. Tyto pochybnosti jsou dále umocněny tím, že z fotografie pořízené měřicím zařízením rozhodně nevyplývá, že by se jednalo o zakřivený úsek vozovky. Stěžovatel přitom nijak nevysvětlil, z čeho své přesvědčení o tom, že k měření došlo v zatáčce, čerpá, ani k prokázání svého skutkového tvrzení nenavrhl provést žádný důkaz, a to ani v odvolacím řízení (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), ani v řízení před krajským soudem. Stěžovatel má samozřejmě na takovou procesní strategii právo, avšak musí počítat s tím, že věrohodnost jeho procesní obrany významně snižuje, je-li bezdůvodně odkládaná, obsahově prázdná a neopírá se o konkrétní skutečnosti a důkazy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60).

[8] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesením ze dne 3. března 2016, č. j. 10 As 24/2015 - 58, byla rozšířenému senátu postoupena k posouzení otázka, zda je krajský soud v případě, kdy byl stěžovatel v řízení ve věcech správního trestání pasivní (podal blanketní odvolání), povinen připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující skutkový stav, a to včetně tvrzení neuplatněných v průběhu správního řízení. Žalovaný nicméně v tomto případě stěžovatelu námitku, byť opožděnou a nijak nepodloženou, akceptoval a věcně se s ní vypořádal ve svém odvolacím rozhodnutí. Na něj pak navázal krajský soud, přičemž obě napadená rozhodnutí shodně vycházejí z toho, že měření probíhalo z policejního vozidla za jízdy, a proto nemohlo mít případné zakřivení vozovky v dané věci na měření žádný vliv. Měřič RAMER 10 C provede korekci podle vlastní rychlosti automaticky a v případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla (například prudké změny směru jízdy) vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam o přestupku neuloží. Stěžovatelova citace z návodu k obsluze použité v žalobě, kde se řeší otázka maximálního přípustného zakřivení vozovky, se evidentně týká umístění statického měřicího zařízení vedle vozovky. Žádný jiný argument na podporu svého tvrzení, že návod k obsluze měřiče rychlosti RAMER 10 C zapovídá měření v zatáčce i při provádění měření radarem z jedoucího vozidla, stěžovatel neuvedl.

[9] Žalovanému i krajskému soudu je nutno přisvědčit i s ohledem na skutečnosti, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z dosavadní judikatury. Například z rozsudku ze dne 23. března 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 164 (byť věcně se netýkal námitky měření v zatáčce) vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Plzni byl proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti

změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Dále zde bylo provedeno dokazování odborným vyjádřením, podle něhož při měření za jízdy je nejpřesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu.

[10] Ačkoliv se nejedná o zcela totožný typ měřicího zařízení, považuje Nejvyšší správní soud vhodné poukázat též na svůj rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, kde uvedl: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60.“ V posledně označeném rozsudku se výslovně uvádí: „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ K obdobnému závěru jako v nyní řešené kauze dospěl navíc Nejvyšší správní soud (byť stručněji) již dříve, a to v rozsudku ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, který se výslovně týká údajného měření rychlosti v zatáčce přístrojem RAMER 10 C.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu